

Ei ta ennast rõmusta,
 Sest et teised usmata.
 Wadder wata, walmis wiisa
 Polle küil weel jutto sees,
 Agga ota, tulles hilja,
 Olle agga nakkis mees,
 Olle tulline ja kähko,
 Kored wiista kolde tuhka,
 Otsi ülles jutto tuum,
 Sinno peas on hea ruum.

Paišto Pawel.

Külla wadder mäletab küllalt, et ma minnewa aastase kalendris lubasin jest eddespiddi kõnnelda, mis ma Paišto Pawli jures ollen kuulnud ja näinud; mis ep mäleta, ma tean, wadder pollegi tühhise nuppuga pois. — Roh, hea küil, siis ma wõttan warši jutto otsa ülles. Et asji kuidagi seggane ei olleks, siis hakkas üdna muldise järge pealt jutto eddasi korrutama. — Se lord, kui ma omma sõbra jures olin Heima-Maarja päwal, kus ma loggematta Wiiso Hanso ja Pawli kõnnet pealt kuulsin ja nende piisjulest mele haigusse selletamist näggin, ei olnud mul mitte aega Paištule siise minna, waid pidin

asja tallitusse pärrast koo ruttama. Agga mo südda kihheles ikka selle üle mo sees, kuidas ma Pawliga arwalikkult tuttawaks peaksin sama; jest ma tahtsin hea melega teada, kuidas ta mees ommas maeas seadust peab, jutto peäl ja Wiiso Hanso pekstes näitas küil esemenne mees ollewad. Neid mehhi on küllalt, kes ennast wäljas kõnneldes, imne, kui sureks tõhhaastawad, agga koddo on künal wacka al ja püksid parrako arm — naese jalgas. Naesed on küil imne maijad meeste püksisi jalga katsuma, sedda peab agga neile moistlikul wiisil keelma, jellepärrast polle tarwis püksi karristada. Agga meie läheme warši Paištule.

Se olli Wihki-pä, kui ma jälle tule tiwaste alla sain; ja tead küil, kuidas meil, kes ollati pu-ma rangid kaelas kanname, ikka neid päwi juttu aiamisse peale prugime, millal pu-ma tö seisab.

Kui Paištu oue-warrawasse sain, olli mul warši middagi tähhele pafina, warrawa olli eht tallo modi tehtud, aaga täieste tubli, seält sadikust esimenne warrawa sammas läbbi käis, ollid silled pae-kiwivid tihti üks teise wasto seätud, kuni warrawa lahti käimisest sadik, kus post